

Sygn. akt IV CSK 814/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku D. K. i J. K.
przy uczestnictwie T. D. , M. S. i Gminy Miasta W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania T. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca 38/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestniczki postępowania T. D. na rzecz
wnioskodawców, łącznie kwotę 900,- (dziewięćset) złotych
z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji wnioskodawców D. K. i J. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 8 września 2014 r. zmienił to postanowienie i stwierdził zasiedzenie przez wnioskodawców z dniem 3 maja 2009 r. na prawach własności ustawowej małżeńskiej prawo własności nieruchomości gruntowej, położonej w C.; oddalił apelację w pozostałym zakresie. Rozstrzygając w ten sposób sprawę Sąd Okręgowy dokonał częściowo innej oceny zebranego materiału dowodowego oraz uznał, że występowały przesłanki zasiedzenia określone w art.

172 k.c., w tym posiadanie samoistne, które ze względu na złą wiarę wymagało trzydziestoletniego okresu posiadania; przesłanka ta została spełniona z dniem 3 maja 2009 r.

W skardze kasacyjnej uczestniczka postępowania T. D. zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 336 k.c. przez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 172 k.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i oddalenie apelacji wnioskodawców, ewentualnie po uchyleniu tego postanowienia przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik wnioskodawców wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania uczestniczka odwołała się do oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i podjęła próbę wykazania tej oczywistości, w pierwszej kolejności przytaczając argumenty z orzecnictwa, co oznacza oczywistość skargi kasacyjnej, a następnie, że podnoszone zarzuty w niniejszej sprawie to znaczenie wypełniają. Jednakże twierdzenia przedstawione w uzasadnieniu wniosku na to nie wskazują. Nie jest zwłaszcza przekonujące i mocno spóźnione budowanie dopiero na potrzeby skargi kasacyjnej stanu władania nieruchomością jako władztwa prekaryjnego, w miejsce wykazanego przez Sądy w toku instancji posiadania, zawierającego zarówno element władania (*corpus possessionis*) jak i woli władania dla siebie w zakresie prawa własności (*animus possidendis, animus domini*). W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia znalazły się dobrze uargumentowane odniesienia - poparte oceną dowodów - do twierdzeń skarżącej, nie godzącej się od początku z wnioskiem o zasiedzenie wnioskodawców.

Brak jest we wniosku o przyjęcie skargi, uzasadnienia w postaci wyводу prawnego, na co zwrócił uwagę pełnomocnik wnioskodawców w odpowiedzi na skargę. Uzasadnienie to streszcza motywy zarzutów, stanowiących podstawę kasacyjną, a oczywistość skargi jest sprowadzona do ogólnych stwierdzeń o popełnieniu przez Sąd drugiej instancji oczywistych błędów w ustaleniach faktycznych, wykładni powołanych przepisów i zastosowania norm prawnych do stanu sprawy. Całkowite pominięcie argumentacji wykorzystującej bogate orzecznictwo i poglądy doktryny, odnoszących się do przesłanek zasiedzenia, również w okolicznościach podobnych do stwierdzonych w rozpoznawanej sprawie, czyni wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania za nie spełniający wymagań ustawowych dowiedzenia przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., tak jak to wynika z obowiązku uzasadnienia wniosku przez art. 398⁴ § 2 k.p.c.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 598²¹ k.p.c.